

pligtige Indkomst. Herom bemærkes i Landstingsudvalgets Betænkning, at Udvalget »føler sig forvissat om, at der ikke, som i Lovforslaget, vil kunne opstilles en for de selvejende Kirker i Byerne og paa Landet fælles Regel, da Forholdene er ganske forskellige. For det overvejende Tal af de selvejende Kirker — de Kirker paa Landet, som efter Tiendelovene af 8. Maj 1894 og 15. Maj 1903 er overgaaet til Selveje, idet Kirketiende-ejeren har faaet sin Forpligtelse overfor Kirken afløst — er der til Kirken henlagt en Kapital, hvoraf Kirken skal kunne vedligeholdes og i øvrigt afholde sine Forpligtelser. Er saadan Afløsning ikke sket, beholder Kirketiende-ejeren sin fulde Forpligtelse til under alle Forhold at vedligeholde Kirken og bestride dens Udgifter efter Lovgivningens Forskrifter, ganske som for Tiendens Afløsning, og Spørgsmaalet, om Kirketiende-ejeren har ønsket sin Forpligtelse afløst eller ej, bør ikke i det første Tilfælde kunne foranledige en ny og i alle Sogne, hvor Kirken hidtil har været i privat Eje, ganske ukendt almindelig Paaligning paa Beboerne, selv om der for denne er fastsat et Maksimum af $\frac{1}{10}$ pCt. Udvalget har derfor udløst Lovforslagets fælles Bestemmelse om saadan Paaligning til alle Kirker i to, henholdsvis for saadanne Kirker, der er blevet selvejende ved Tiendeafløsningen, og for de øvrige«, idet Udvalget særlig med Hensyn til Købstadkirker bemærker, at »disse, der paa to nær er selvejende og altid har været betragtede som saadanne, er kun rent undtagelsesvis befrierede med Tiender, medens deres Formue — Kapitaler eller Jorder — er af højst forskellig og tilfældig Størrelse for de enkelte Kirker. For de fleste gælder som Hovedregel, at Formuen er for ringe til, at Kirkens Udgifter til Drift og Vedligeholdelse kan afholdes heraf, og gennem Menneskealdre har derfor det manglende været paalignet Sognebeboerne som en aarlig tilbagevendende Udgift for disse, svarende til Ydelse af Kirketiende paa Landet«; Lovforslagets Bestemmelser for disse Kirkers Vedkommende vilde saaledes betyde, at »den ene af deres Indkomstkilder — og for manges Vedkommende langt den vigtigste — vilde Aar for Aar gøres afhængig af Byraadets Beslutning og vilde for Fremtiden kun bestaa i en for hvert enkelt Regnskabsaar af Byraadet muligt given Bevilling. Den eneste Myn-